

σιν πνεύματος, έννοείται) παρουσιάζεται ὁ μέγας ζωγράφος σὺν Ἰωσίας Ῥένολδς· ἄλλοτε ὁ ἀδελφός της ἄγει πρὸς αὐτὴν τὸν Σαίξπηρ. Ἡ ἐκπόρευσις τῶν πνευμάτων ἐξικολουθεῖ, καὶ κατὰ βάθος δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ ἐκπόρευσις βρυκολάκων, οἳοι δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς ὅλας τὰς ἀσθενικὰς φαντασίας. Ἀλλ' ἰδοὺ φαινόμενόν τι σπάνιον, καίτοι ἔχον παρεμφερῆ ἄλλα παραδείγματα· ἡ μὲν Οὐγκτων ἀρχίζει νὰ σχηματίξῃ διττότητα συνειδήσεως· καθίσταται διπλῆ.

«Τὸ ὥρατον ἄνθος τοῦ Σαίξπηρ εἶχε περατωθῆ, καὶ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1862 ἐζήτησα τὸ ἄνθος τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου, ἀποθανόντος τὸ παρελθὸν ἔτος. Τοῦτο συνεπήγαγεν εὐάρεστους σχέσεις, αἵτινες οὐδέποτε ἔπαυσαν ἐκτοτε. Περστήρησα πάντοτε ὅτι ἐν ᾧ ἐνησχολούμην νὰ ζωγραφίσω ἐν ἄνθος ἢ πᾶσαν ἄλλην ἀτομικεῖσαι πνεύματός τινος, ἢ ἐνασχόλησις αὕτη ἐγένετο μαγνήτης διὰ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο, καὶ μὲ ἐπεσκέπτετο συχνότερον, ὡσεὶ ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ βλέπῃ περατωμένην τὴν ἐργασίαν μου. Τὴν ἐπομένην λοιπὸν Κυριακὴν, ἐν ᾧ ἀνεγίνωσκον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείσεως εὐχὰς, παρετήρησα ὅτι τὰς προσέφερον μετ' ἀκρατήτου ζήσεως, καὶ ἐσκέφθην μὴ ἤμην τὸ φωνητήριον ὄργανον ἀοράτου τινὸς ὄντος. Δὲν ἐβράδυνω νὰ πεισθῶ ὅτι οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, καὶ ὅτι ὁ τρωφεὸς οὐζυγος τῆς βασιλείσεως προσκύχeto διὰ τοῦ στόματός μου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδέποτε ὁ πρίγκιψ ἔπαυσε συνενῶν τὰς εὐχὰς του πρὸς τὰς ἐμὰς ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς προσφιλοῦς ἀνάσσης. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ δδνηνρὸν συναίσθημα ὅπερ κατέλαβέ με μίαν ἡμέραν, ἠθικὸν συναίσθημα ὁμοιάζον πρὸς τὸ προξενούμενον εἰς ἡμᾶς ἐκ τῆς θέας θλίψεως, ἣν ἀδυνατοῦμεν ν' ἀνακουφίσωμεν. Μετ' ὀλίγον χρόνον, ἔμαθον ὅτι κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἡ ἀνασσα εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν γενεθλίαν χώραν τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου, καὶ ὅτι ὁ πρίγκιψ εἶχεν ὑποφέρει ἐν ἐμοί.

Ἄλλοτε πάλιν ἡ μὲν Οὐγκτων «ἀφ' οὗ ἐζωγράφισε τὸ ἄνθος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου», εὗρίσκειται αἴφνης ἐνσεταρχωμένη ἐν τῇ προσωπικότητι τοῦ πρώτου μάρτυρος, καὶ ὑφίσταται μετ' αὐτοῦ τὴν λιθοβολήσιν. Προφανῶς ἡ ἀσθενεία της προώδευσε. Τὰ συμπτώματα μεταβάλλονται, πολυπλασιάζονται, καὶ καταλήγει εἰς μεγάλην σύγχυσιν ἀντιλήψεως.

«Ἐν τῶν ἰχνογραφημάτων τὰ ὁποῖα ἐξετέλεσα, μοὶ ἀναμνησκεί μίαν καταπληκτικὴν ἐκδήλωσιν τῆς δυνάμεως τῶν πνευμάτων, περὶ ἧς ποτὲ δὲν ὠμίλησα, καθ' ἣν στιγμὴν ἤμην τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, διότι ἐλάβανον τόσας χάριτας κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, τὸ 1861, ὥστε δὲν ἠδύναμην νὰ εἶπω τὰ πάντα. Μοὶ μετέδιδον θελητικὸν τι αἶσθημα προσερχόμενον ἐκ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς στοργῆς ἀοράτων ὄντων μεθ' ὧν δι-

ετέλουν ἐν ἐπικοινωνίᾳ. Εἶχον γράψαι εἰς τὸ περιθώριον τοῦ ἰχνογραφημάτων μου: «Κατὰ τὴν ὥραν τῆς δυστυχίας, ὁ ἐνάρετος ἄνθρωπος ὑποστηρίζεται ὑπὸ φίλων ἀοράτων. οἵτινες τοὺς περιπεπλεγμένους τῶν βραχίονας τοὺς μεταχειρίζονται ὡς κλίτην, ἐφ' ἧς ἀναπαύεται ὑψωμένος ὑπὲρ τὴν γῆν». Κατ' ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἐποχὴν ἠδυνάμην νὰ κἀνω πολὺ μακρὰς ἐκδρομὰς χωρὶς οἱ πόδες μου νὰ ἐγγίξωσι τὴν γῆν. Ἐφαινόμεν ἄδύνατον ὅπως πάντες· ἀλλ' ἐνυπῆρχε πάντοτε ἀπόστασις τις μεταξὺ τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ πέλματος τῶν ὑποδημάτων μου· τοῦτο μοὶ συνέβαιεν ἐνίοτε χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ· ἄλλοτε τὸ ἐζήτηον, καὶ μοὶ συνέβαιεν καὶ πάλιν· οὐδέποτε ἔλαβον ἀποφατικὴν ἀπάντησιν. Φαίνεται ὅτι ἡ πνευματικὴ μου ὑπαρξίς, ὑπῆρξεν ἀδιάκοπος ἱστορία ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης· ἐκ μέρους τῶν πνευμάτων, ἀμοιβὴ ἣν μοὶ ἔπεμψεν ὁ Θεὸς πρὸς παραμυθίαν τῶν θλίψεων τοῦ ἐπιγείου μου βίου».

Τὰ νευρικὰ ταῦτα φαινόμενα οὐδόλους βεβαίως μᾶς ἐκπλήττουσι. Ἀλλ' εὐλογώτατα μᾶς ἐκπλήττει ἡ ἐπίδρασις ἣν ἐνασκιοῦτιν, καὶ ἡ ἐμπνευσις ἧς τυγχάνουσι ὑπὸ σπουδαίωτάτης μερίδος ἀγγλικῆς κοινωνίας. Αἱ ἀνώτεροι καὶ αἱ κατώτεροι τάξεις εἰσὶ σχεδὸν ἐκτὸς κινδύνου· ἀλλ' εἰς τὰς ἄλλας φαίνεται ὅτι τὸ κακὸν μεταδίδεται μετ' ἐπιτάσεως. Πλήθος προσώπων μοὶ συνεστήθησαν ὑπὸ τῆς μὲν Οὐγκτων μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν διευθύνσεών των· αὐταὶ διάπυροι τοῦ πνευματισμοῦ οἵτινες θὰ θεωρήσωσι κολακείαν μᾶλλον ἢ ὕβριν νὰ ὦσι ἀναγεγραμμένοι ἐν τῷ βιβλίῳ της. Μεταξὺ αὐτῶν, ὑπάρχουσι πολλοὶ οἵτινες μετέχουσι κατ' εὐθεσίαν τῆς εὐνοίας τῶν πνευμάτων, καὶ εὗρίσκονται, ὡς φαίνεται, μεσάζοντες εἰς πάσας τὰς θύρας ἐν Ἀγγλίᾳ, μεσάζοντες ἐν πεποιθήσει, τρελλοὶ ἐντιμοὶ καὶ εὐκρινεῖς, διότι ὅλοι οἱ φίλοι τῆς μὲν Οὐγκτων εἶνε ἄνθρωποι ἀγαθοὶ καὶ θεοφοβοῦμενοι.

(Ἦ ἔπειτα τὸ τέλος.)

... K.

ΕΠΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ !

Ἐκτὸς τῶν χειλιδῶν τοῦ ἔαρος ἔχουσι αἱ Ἀθῆναι καὶ τὰς χειλιδῶνας τοῦ φθινοπώρου—τοὺς φοιτητὰς —, ἀποδημητικὰ πτηνὰ, ἐπανερχόμενα τὸν Σεπτέμβριον ὅπως κτίσωσιν ἢ ἐπανεύρωσιν τὴν φωλεάν των ὑπὸ ἀθηναϊκὸν τι γείσον. Καὶ τὸν εὐθυμον θροῦν τῶν περυγισμάτων, τὴν διὰ τῆς ψαλιδωτῆς οὐρᾶς ταχεῖαν διαυλάκωσιν τοῦ αἰθέρος, τὸ κατώλον καὶ διακοπτόμενον, ὡς κρυστάλλινον νᾶμα σταλάζον, κελᾶδημα, τὸν ὄργανον ἐκεῖνον τῆς οἰκοδομίας πρὸς ἐπιστέγασιν τοῦ ἔρωτος, ἀντικαθιστῶσιν ὁ εὐθυμος θόρυβος τῆς ζωῆς ὁ σκανδαλίζων τὰς οἰκοκυραϊκὰς ἠχοὺς τῶν συνοικιῶν Νεκρόλεως καὶ Πλάκας, οἱ δροσεροὶ καὶ τραχανοὶ τῆς νεότητος γέλωτες, ἢ ἀνά τὰς ὁδοὺς διαχουμένη ἐπικουρείος ἀμεριμνησία περὶ τῆς αὔριου, μεριμνῶσα μόνον πῶς νὰ παρατείνη

τὴν σήμερον, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, μέ-
χρη μεσονυκτίου, μέχρις ὄρθρου, ἐν μελωδικῇ ἀρ-
μονίᾳ κώμων καὶ κιθαρῶν.

Διὰ τοῦτο τὸν Σεπτέμβριον αἱ Ἀθηναὶ μετα-
βάλλουσιν ὄψιν. Τὸ αἶμα ἀκούεται σφύζον ζωη-
ρότερον ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτῶν· εἰς τὴν τεραστίαν
αὐτῶν ἀναπνοὴν ἐπιπροστίθενται πέντε χιλιάδες
πνευμόνων· σφοδρὴν βρῦμα ὑγροῦ ἀέρος δια-
πνέει τὴν ἀγορὰν πληροῦν δξυγόνου τὸ ἀσφυκτι-
τὸν μαγαζεῖον τοῦ ῥάπτου καὶ τοῦ ὑποδηματο-
ποιοῦ, τοῦ κουρέως καὶ τοῦ πιλοπώλου, οἵτινες
ἐκάθηντο εἰς τὴν θύραν τῶν ἀεριζόμενοι μὲ τὸν
πλὸν τῶν ἀντὶ ῥιπιδίου· ἄφθονον χοῦμα εἰσρέει
καὶ κυκλοφορεῖ, πυρετωδῶς μεταβιβαζόμενον ἀπὸ
θυλακίου εἰς θυλάκιον· εἰς τὸν Πακτωλὸν τοῦτον
πλύνουσι τὰς χεῖράς των μεγάλοι καὶ μικροί· ἐρ-
ρωτήσατε τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς καὶ τὸν νομάδα
μικητὴν τῶν Τραπέζων, τὸν ἐκτιθέοντα εἰς λα-
χεῖον ἄνθη ψευδῆ πρὸς «τριάκτα λεπτὰ τὰ δέκα
νοῦμερα».

Ἡ ἔλευσις τῶν φοιτητῶν χαιρετίζεται ὡς φέ-
ρουσα τὴν ἀνοιξιν ἐν Ἀθήναις· ἀληθῆ ἀνοιξιν,
διότι πολλὰ εἰδικὰ αὐτῶν ἐντευκτήρια, κεκλει-
σμένα ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως των, ἀνοίγουν· πολ-
λὰ καφρονεῖ καίνουσι τὰς προπαρασκευάς των,
ὡς ἀραβωνιστικαὶ ἀναμένονται τοὺς ἀπόντας
ἀραβωνιστικούς των, χρωματίζονται — ἡ παρα-
βολὴ αὕτη δὲν ἰσχύει δι' ὅλας τὰς ἀραβωνιστι-
κὰς —, καλλωπίζονται, διὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῶσι·
ξενοδοχεῖά τινα, εἶδος μεσημβρινῶν ἄρκτων, πα-
σχουσῶν θερινὴν νάρκη, ἀποσειοῦσι τὸν λήθαργ-
γόν των, ἀφυπνίζονται, ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρά
των· ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ
«κατσαρόλαις, τηγάνια, ἐσχάραις, φουγούδαις,
κουτάλαις, πιάτα, μαχιροπῆρουνα, πετσέταις,
φιάλας, κρομμύδια, μαγειροῦς, γκαρσόνια, λευκάς
ποδιὰς, ὀδοντογλυφίδας, ἔρθασε, ἀμέσως, μία
μακαρόνια», ἄρχεται λειτουργῶν κανονικώτατα·
ἡ καρδία των ἀκούεται πάλλουσα· ἐπανῆλθον ἐν
τῇ ζωῇ.

Ἔ! πῶς τοὺς ἀναμένουσιν οἱ ξενодоχοὶ με-
τροῦντες τοὺς μῆνας, τὰς ἐβδομάδας, τὰς ὥρας,
τὰ λεπτὰ — ἂν τοῖς ἔλειναν ὅσπερ ἀπὸ τόσον
κεσάτι —· ἀλλὰ πρὸ πάντων μὲ πόσην ἀνυπομο-
νησίαν περιμένουσιν τινὰς τὰ κατὰστιχα τῶν ξε-
νοδόχων, τῶν ὁποίων οἱ ἄλυσσιδεῖς ἀριθμοὶ φω-
νάζουσι δυνατώτερα ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς ὅταν πα-
ρήγγελλον τὰ φαγητά! . . .

Ἄν ξενодоχὸς τις ἀπεφάσιζε νὰ γράψῃ τ' Ἀπο-
μνημονεύματά του, θὰ ἔγραψεν οὐ μόνον περιερ-
γότερον καὶ πρωτοτυπώτατον βιβλίον, ἀλλὰ συγ-
χρόνως καὶ σελίδας ζωντανὰς, πλήρεις σπαργώ-
σης πραγματικότητος καὶ δξυδερκεστάτης πα-
ρατηρικότητος περὶ τοῦ φοιτητικοῦ βίου· δὲν ἀ-

ποθησαυρίζε· μόνον τὰ κεραμικά των ἀλλὰ καὶ
τὴν μελέτην τοῦ χαρακτηρὸς των· ἐκ τῆς ὀσφράν-
σεως τοσαύτης ζωῆς πληρωσάσης κατὰ καιροῦς
τὸ ξενοδοχεῖον του ἐγένετο δξυτάτη ἡ ὀσφρησίς
του, ὅπως τοῦ μυρσέψου ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἀρωμάτων·
ἔχει τὴν κεφαλήν του πλήρη φράσεων, συνδιαλέ-
ξεων χαρακτηρηστικωτάτων περὶ τὰς τραπέζας
του ἀκουόμενον, ὅποτε τὸ ἐνυπάρχον ἐν τῷ ἄν-
θρώπῳ θηρίον κορνεύμενον, καὶ ἠδυναθῶς ὑπὸ
τῆς πέψεως γαρογαλιζόμενον, ἀρέσκειται εἰς δια-
χύσεις καὶ ἡ ψυχὴ ἐκβάλλει ἀνεπιφυλάκτως τοὺς
βρυχηθμούς της· δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἀ-
λύγιστον ἀλαζονεῖαν τοῦ ὀψιπλοῦτουκυτουπουντος
τὸ φράγκον του ἐπὶ τῆς τραπέζης, πληρόντος
ἀπαραλλάκτως ὅπως θὰ ὕβριζεν, ὡς νὰ εἶχε προ-
πέσειν καὶ αὐτὸ τὸ βαλάντιόν του· δύναται νὰ
περιγράψῃ τὴν ἐπαλλάσσουσαν διαδοχὴν τοῦ φω-
τὸς καὶ τῆς σιαιῆς ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ζωηροῦ
φοιτητοῦ, ἀκριτόμυθον πρὸς αὐτὸν καὶ ἀποκα-
λύπτουσαν παννυχίδας σκανδαλώδεις καὶ φακέλ-
λους συστημένους μακρόθεν πεμπομένους πλήρεις
χρημάτων καὶ πατρικῆς στοργῆς· δύναται νὰ πε-
ριγράψῃ τὴν ταπεινὴν στάσιν, τὸ ἱκετευτικὸν
βλέμμα, ἐν ᾧ κολυμβᾷ ἡ ἀγωνία τοῦ πτωχοῦ
καὶ δειλοῦ φοιτητοῦ, τοῦ τρώγοντος μὲ πίστω-
σιν· πῶς προχωρεῖ συνεσταλμένος, μὲ καρδιοχτύπι,
εἰς τὸ κατὰστιχον, τρέμων μὴ ἀναπνεύσῃ δυνα-
τὰ, μὴ βῆξῃ, μὴ ψιθυρίσῃ, μὴ στρέψῃ καὶ τὸν
ἴδῃ ὁ ξενодоχός, διότι ταῦτα πάντα τὰ μετα-
φράζῃ εἰς μίαν μόνην λέξιν τρομερὰν, κεραινοβό-
λον· π. ἠήρωσε! δύναται νὰ σοὶ περιγράψῃ πῶς
αἱ παρακλήσεις πρὸς πληρωμὴν μεταβάλλονται
πολλάκις εἰς κλήσεις καὶ αἱ στεναὶ σχέσεις εἰς
κατασχέσεις· δύναται πρὸ πάντων νὰ περιγράψῃ
μετὰ τῆς λεπτοτάτης ἐκάστου ἀποχωρήσεως τὸν
χαρακτήρα τοῦ Μωραῖτου, τοῦ Ῥουμελιώτου,
τοῦ Νησιώτου, τοῦ Τουρκομερίτου, ὑποβάλλων
εἰς ἀνάλυσιν καὶ τὰ ἐλάχιστά μόρια, καὶ ταξינו-
μῶν κατὰ γεωγραφικὰς ζώνας τὴν γλισχροτήτητα
ἢ τὴν ἐλευθεριότητα, τὴν τάξιν ἢ τὴν ἀκατα-
στασίαν· δύναται δὲ ὑπὸ ἐχευμένην νὰ σὰς ψι-
θυρίσῃ τὰ ὄνοματα μερικῶν βουλευτῶν ἢ ἀνωτέ-
ρων ὑπαλλήλων, μετὰ τινῶν ἀνεκδότων τοῦ φοι-
τητικοῦ των βίου, ἐπιλέγων μετὰ μειδιάματος
ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐδοκίμασαν πρῶτον νὰ κουρεύουν

Ἄλλὰ τινὰς οὐδεὶς τοὺς περιμένει· καὶ οὔτε
σάρωθρον κινεῖται δι' αὐτοὺς. οὔτε χεῖρες γανωτοῦ,
οὔτε πόδες ὑπηρετοῦ· οὐδεὶς ἔχει τὴν ἀνάγκην των·
αὐτοὶ ἄφαντες μάρτυρες τῆς ἐπισήμης, ἔχοντες τὴν
γεννηκτικότητα ὅχι ν' ἀποθάνωσι χάριν αὐτῆς, ἀλλὰ
νὰ ζήσωσι, τοῦθ' ὅπερ ἐνίοτε εἶνε πολλῶ ἠρωϊ-
κώτερον, ἔχουσιν ἀπότριπτα τὰ εἰκοσὶ των ἔτη ὅ-
πως καὶ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑποδήματά των· καὶ
μετὰ τὸν φρικῶδη περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἀληθῆ
ἀγῶνα, καθ' ὃν διὰ νὰ ζήσωσι πρέπει νὰ κατα-

κτήσῳσι τὴν ζῶν ἑκάστης ἡμέρας, καταλήγουσι τὸ ἐσπέραις εἰς ῥυπαρὸν τι παντοπωλεῖον ἢ καπηλεῖον καὶ κρύπτουσι τὴν ὑπαρξίν των εἰς ἀπόκεντρόν τινα γωνίαν, ὅπου καταθροχθίζουσι, βουλιμιῶντες ὡς πένητες, ἐν τεμάχιον ἄρτου μὲ τηγανιτὸν σηκοτάκι ἢ βακαλιῶν ἢ ἀλίπαστον ἰχθῦν ἢ τουλουμοτύρι· ὁ στόμαχός των δουιάζει πρὸς σκοτεινὸν, ἀραχνιασμένον ὑπόγειον, ἀνόμιον ὅλως πρὸς τὴν κεφαλὴν των πολυτελῶς ὡς αἰθουσαν ἐσκευασμένην διὰ γραμματολογίας, νοσολογίας, ἢ ῥωμαϊκοῦ δικαίου.

Περιεργότατοι εἰσὶν οἱ νεήλιδες. Πατοῦντες τὸ ἔδαφος τῶν Ἀθηναίων διατελοῦσιν ἐν ἐκστάσει· βηματίζουσι μετὰ σεβασμοῦ ἐκ φόβου μήπως ποδοπατήσῳσι καμμίαν ἱερὰν ἀνάμνησιν· ὅλα τὰ μάρμαρα τῶν μαρμαροκοπέων τ' ἀποθαυμάζουσιν ὡς συντρίμματα τοῦ Παρθενῶνος· καὶ τρέχουσι νὰ ἐκχύσῳσι τὸν ἐνθουσιασμόν των, ὡς νὰ τοὺς ἐνογλή καὶ θέλουσι νὰ ἡσυχάσῳσι, σπασμωδῶς φιλοῦντες ὡς ἀντιπρόσωπον συμπάσης τῆς μαρμαρίνης ἀρχαιότητος πᾶν ὅ, τι προσπέσῃ πρῶτον εἰς τὰ χεῖλη των, τὴν Πύλῃν τοῦ Ἀδριανοῦ ἢ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου. Ἔχουσι τὸ σφαλερὸν βήμα μεθυσμένου ἢ ναυτιῶντος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίου προνευστάζοντος· ἐνίοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ῥοδοκοκκινίζει, ὡς ἀνεστραμμένη γάστρα, τὸ φεσάκι, εἶδος διαβητικοῦ μαρτυροῦντος τὴν ἐκ Τουρκίας προέλευσίν των· ἔχοντες τὴν κεφαλὴν των πλήρη τοῦ ἑλληνικοῦ ἠρωϊσμοῦ διανέμουσιν αὐτὸν ἀπειδῶς εἰς τὸν πρῶτον χωροφύλακα, εἰς τὸν πρῶτον κλητῆρα, τὸν ὅποιον ἀπαντήσῳσι, καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ λίθινα οἰκοδομήματα, τὰ ὅποια φαντάζονται ὅτι ἀφῆκαν μίαν νύκτα τὰ θεμέλιά των, ὑπῆγαν καὶ ἠνδραγάθησαν εἰς τὸ χάνι τῆς Γραβιάς καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψαν. Τὰ πάντα τοῖς προξενούσιν ἐντύπωσιν, ἀκόμη καὶ ἡ ὑπόζυγος ὁσμὴ τῆς τομάτας, ἣν ἀποπνέουσιν αἱ σχολοδόδρομοι καὶ στεναὶ ἀπόκεντροι συνοικίαι, καὶ ἣν ἐξιδανικεύοντες φαντάζονται ὡς θεσπεσίαν τινὰ μοῦσχαν τῆς ἀρχαιότητος...

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποῦο φροντίζουσι, ἂν δὲν εἶνε ποιητὰ καὶ δὲν θέλωσι νὰ ἴδῳσι τὸν Ἀχιλλέα Παράσχον, εἶνε τὸ δωμάτιόν των· ἐναθρόνονται ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι καὶ αὐτοὺς μέλλει νὰ τοὺς σηκόνῃ ἐν τεμάχιον ἀθηναϊκῆς γῆς καὶ ὅτι τὸ σῶμά των μέλλει ν' αὐξήσῃ κατὰ ἐν τὸν στατιστικὸν πίνακα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἀθηναίων· τοῖς φαίνεται ὅτι πᾶσα πρόστριψις τῆς ἀτομικότητος αὐτῶν πρὸς τὰς Ἀθήνας, ὡς πρόστριψις δακτύλων πρὸς φύλλον λεμονέας, ἀποσπᾶ μύρον τι μεγαλείου ἀπ' αὐτῶν ἐρχόμενον κατ' ἐθέϊαν εἰς τὴν ρινά των· διὰ τοῦτο εἶνε σχεδὸν συγκεκλινημένοι ὅταν συζητῶσι μετὰ τῆς Ἀνδρίας ἢ Ὑδραίας ἰδιοκτητρίδας τῆς Νεαπόλεως τῆς φοροῦσης τσεμπέρι ἢ καλεμκερι ἐπὶ κεφα-

λῆς, περὶ τοῦ ἐνοικίου τοῦ δωματίου, καὶ ὅταν ἢ οἰκοκυρὰ ζυγίζουσα τὰς εἴκοσι δραχμὰς τοῦ ἐνοικίου μετὰ τοῦ δωματίου προσθέτῃ εἰς τὴν πλάστιγγα τοῦ τελευταίου, διὰ νὰ βαρύνῃ περισσότερο, καὶ «νερὸ βρυσίσο καὶ περιποίησι».

Ἀλλὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας ἀγνοοῦσιν ὑπὸ ποῖον μεσημβρινὸν κείνται οἱ τοῖχοί των, ἢ ὄροφί των, τὸ κρεβάτι των καὶ ἡ κεφαλὴ των, ὅταν κοιμῶνται· αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην, ὡς ἡ Ἑλλάς, νὰ ἐξασφαλίσῳσι τὰ σύνορά των καὶ σύρῳσι μίαν ὀροθητικὴν γραμμὴν αὐθαιρέτους ἔχουσαν κορυφογραμμὰς καὶ μιγογαγκείας καὶ ἀποτελουμένην ἀπὸ τῆν κίτρινον πρόσοψιν λιθοκτίστου οἰκίας, τὴν ῥυπαρὰν καὶ ἀνορθόγραφον ἐπιγραφὴν παντοπωλείου, τὴν μαυρισμένην καπνοδόχην φούρνου, τὴν γάστραν τοῦ βασιλικοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ τὸ κλωβίον τοῦ καναρινίου τὸ ἀνηρημένον, τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, καὶ τὴν στροφὴν τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ κάμωσιν αὐτοί. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτῶσι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν των, καὶ ὅλα αὐτὰ τοῖς ἀποκρίνονται διὰ τῆς ἀκνησίας των:—Τράβα ἄμπρός!—Κι' ἄλλο!—Ὅλο ἴσια!—Ἀκόμη λιγάκι.—Στρέψε δεξιά!—Ἐφθασες!—Ἐμβα!

Ἄλλ' ὅταν ἐπιστρέφῳσι τὰ μεσάνυκτα ἀπὸ τὸ θέατρον ἢ τὸ καφενεῖον, καὶ ἡ ὁδὸς ἔχει πρὸ πολλοῦ φορέσει τὰ νυκτικά της, τὰ ὅποια δὲν εἶνε λευκά, καὶ τὸ κίτρινον χρῶμα τῆς λιθοκτίστου οἰκίας γίνεται ἀμαυρὸν, καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ παντοπωλίου, κουρασθεῖσα πλέον νὰ ὀμιλῇ ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς διαβάτας περὶ πετρελαίου καὶ βαφῆς ὑποδημάτων καὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς συντροφίας τοῦ κυρίου της, ὑπνώττει ῥογχαλίζουσα ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα τοῦ σκότους, καὶ τὸ παράθυρον ἐκλείθῃ καὶ ἡ γάστρα καὶ τὸ κλωβίον εἰσῆλθον διὰ νὰ μὴ πάθῳσι καταρροὴν ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, καὶ ἡ καπνοδόχος τοῦ φούρνου μόλις διαγράφεται ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐκπέμπουσα τολύπας καπνοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς μεταβληθείσης ταύτης τῆς ὁδοῦ μορφῆς ὁ φανὸς ῥίπτει τὸ ὄχρον του φῶς, τὸ ὅποιον ἀναπαλλόμενον ὑπὸ τῆς ῥιπῆς τοῦ ἀέμου παριστάνει τὴν φωτιζομένην λωρίδα τῶν κτιρίων φανταστικῶς ὀρχουμένην, τότε διὰ νὰ μὴν ὑπάγῳσι κατὰ λάθος καὶ κτυπήσῳσι, τοιαύτην ὥραν, ξένην θύραν καὶ ἔχουσιν ἔπειτα περιπλοκώτατον μεθοριακὸν ζήτημα, χαράττουσι νέαν ὀροθεσίαν καὶ οὕτω ἔχουσι δύο, μίαν τῆς ἡμέρας καὶ μίαν τῆς νυκτός κατὰ τὸν τίτλον τοῦ γνωστοῦ μελοδράματος τοῦ Φαλήρου.

Τοῦτο ὅμως δὲν διακρίει ἐπὶ πολὺ· τὰ ὑποδήματα των ὀσμῆραι κατακτῶσι περισσότερο ἐδαφος ἀθηναϊκὸν, καὶ ἡ ἔκτασις τῆς πόλεως μηκύνεται κατόπιν των, ἐφ' ὅσον προχωροῦσι, ὡς σχοινίον ὅπερ κρατοῦσι καὶ ἀναπτύσσουσι βαδίζοντες.

Ἐκαστος τῶν ἀφικνουμένων ἔχει τὴν φυσιογνωμίαν του· ἡ κατατομὴ τῆς μορφῆς του, ἡ ἀ-

κτινοβολία τοῦ μειδιάματός του, τὸ ταλάντευμα τοῦ ποδός του καὶ τὴ νεύμα τῆς χειρός του, ἡ ἔκρηξις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του καὶ τοῦ θυμοῦ του, ὁ τόνος τῶν ἀναφωνήσεών του, τὸ γαργάρισμα τοῦ γέλωτός του, ἔχουσι ἀπήχησιν τινα ἐπιχωριάζουσαν, ὁρμίζαν τινὰ ἐντοπίαν ἀπόπνοιαν, σύστασιν τινα φυτοῦ ἐξαγγέλλουσαν τὸ κλιματολογικὸν τοῦ ἔδαφος· ὁ Ἑβτανήσιος καὶ ὁ Τσάκωνας ἔχουσι ψαλμῶδη τὴν προφορὰν, ὡσεὶ περαινούς· διὰ θρήνον τὴν φράσιν των, ἀλλὰ μετὰ ἰδίας ἑκαστος ἀποχωρήσεως, εἰς ἰδιαίτερον ἦχος ἑκαστος, ὡς θὰ ἔλεγεν ἱεροψάλτης τις· ὁ Μακεδὼν προφέρει τραχέως καὶ λαρυγγιδῶς, ὁ δὲ Ῥουμελιώτης συνθλίβει τὰς λέξεις μεταξύ τῶν ὀδόντων του ὡς νὰ ἦτο ἐλαιοπισπτήριον τὸ στόμα του καὶ ἐπίεζε τὰ φωνήεντα ὡς ἐλαίας νὰ βγάλουν λάδι. Ὁ Κωνσταντινουπολίτης προφέρει βαρέως τὸ *λ*, πλήττων τὸν οὐρανίσκον διὰ τῆς γλώσσης, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ χωρικοὶ οἱ φωνάζοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Ἀθηνῶν—*Ξύλα καλὰ, ξύλα!*—ἀλλ' ὁ Κωνσταντινουπολίτης ἔχει καὶ ἰδιαίτερον γνώρισμα· τὸ *πα.λτό* του· τὸ φέρει μαζή του ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ, ὅπως τοὺς πόδας του καὶ τὴν κεφαλὴν του, ἐν οἰαδήποτε θερμοκρασίᾳ· τὸ *πα.λτό* τοῦτο ὁμοιάζει πρὸς τὴν οὐρὰν τοῦ σκορπίου τὴν θεραπεύουσαν τὸ προξενηθὲν ὑπ' αὐτοῦ τραῦμα· ἐπειδὴ ἰδρῶνει κρατῶν αὐτὸ, τὸ φορεῖ διὰ νὰ μὴν κρυώσῃ ἐπειδὴ ἕδρωσε· μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτήσω :

— Ἄν δὲν ἕδρωνε θὰ ἐφοβεῖτο νὰ κρυώσῃ, καὶ θὰ ἕδρωνε ἂν δὲν τὸ ἐκράτει ;

Ἐκαστος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ εἰκοσὶ του ἔτη, τὸ παρελθὸν τοῦ ὀλόκληρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ν' ἀποχωρισθῇ· ἀναχωρῶν ἐγκλείει ἐντὸς τοῦ κιβωτίου του μετὰ τῶν ἐνδυμάτων του καὶ ὀλίγην ἀτμόσφαιραν τοῦ τόπου του καὶ τὴν ἀναπνέει· ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων των Ἀθηνῶν σύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ χωρίον του· τρώγει, πίνει, εὐθυμεῖ, διαπληκτίζεται, κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν προγόνων του· διὰ τῶν πόρων του διαπνέει πανταχοῦ τὴν πατρίδα του· καὶ ὁ νέηλυς Ἀνατολίτης, ὁ μὴ μαθὼν εἰσεῖν τὴν ἐλληνικὴν, συγκινεῖται τουρκιστὶ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ διερμηνεύει τὰς ἐντυπώσεις του εἰς τὴν γλώσσαν ἐκείνην, ἢν ἀκούων ὁ Παρθενῶν ἀναφορικῶς ἐπὶ τῶν κίονων του ἀναλογιζόμενος δυσχερεῖς καιροὺς δουλείας καὶ πολιορκιῶν . . .

Ἄλλ' ὄχι μόνον ἑκαστος αὐτῶν ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκοσκευὴ του ἔχει τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ὅταν εἰς-έρχῃσαι εἰς δωμάτιον φοιτητοῦ διακρίνεις τὸ *κε.λῆμι* τοῦ Τουρκομερίτου, τὴν *βε.λέντζα* τοῦ Τριπολίτου, τὸ *π.λάφ* τοῦ Κορινθίου, τὴν *μπαρτανία* τοῦ Κρητικοῦ, τὸ *χράμι* τοῦ Ὑδρῆσιου, ἑκαστον ἔχον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑφαντικὴν σύστασιν, τὰς πολυχρόμους βιβδῶσεις του, τὰ ἐπικοσμηματά του, τὰ ἄνηθ του, τοὺς χρυσοὺς του.

Ἐκαστος τῶν ἀφικνουμένων φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν γλώσσαν του φέρει κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν μαγειρικὴν του. Ὁ Τσάκωνας βαρυνθεὶς τὰ φαγητὰ τοῦ ξενοδοχείου του παρασκευάζει μετ' ἔρωτος σπλῆνά τινα καθ' ἕνα τρόπον τρώγον αὐτὴν εἰς τὸ Ἀσανίδιον· ὁ Μικρασιατὸς φιλοτεχνεῖ μετ' ἀνατολικωτάτης καλαισθησίας τὸ *κλου.μπαστέ*, *μπριζό.λιας* ἐπιπεπασμένας διὰ κρομμύου· ὅσοι ἔχουσι συντοπίτην των μάγειρον, παραγγέλλουσι μίαν ἡμέραν πρὸς αὐτὸν τὸ κατ' ἑξοχὴν φαγητὸν τῆς πατρίδος των καὶ τρέχουσιν εἴτα σωρηδὸν εἰς τὸ μαγειρεῖόν του, γαργαλιζόμενοι ὑπὸ τῶν νυγμῶν νοσαλοῦντος στομάχου· οἱ νησιῶται καὶ οἱ τῶν παραλίων πόλεων κατέρχονται εἰς τὰ ἐν Πειραιεὶ ἐλλιμενισμένα τῶν συμπαντιωτῶν του πλοῖα ὅπως ἐκφράσῃσι διὰ τῶν ὀδόντων των τὸν πρὸς τὰ πάτρια σεβασμὸν των· ἑκαστος μαστᾷ μεθ' ἡδονῆς ἀπεριγράπτου τὴν ἀνάμνησιν τῆς πατρίδος του· ὁ Θράξ φέρει *συχναίς* τὸ *πετιμέλι* ἢ τὰ *ρετσέ.λια* του ἐντὸς *καβαροζίου*, ὁ Χίος τὰ *καθούρια* του, ὁ Πελοποννήσιος τὸν *σάκκον* τῆς σταφίδος του, ὁ νησιώτης τὴν *μυζήθρα* του ἢ τὰ *λουιάνικα* του τὸν *χειμῶνα*, ὁ Κιαισαρεύς τὸ *ξηρόν* του *καϊμάκι*.

Οἱ παλαιοὶ φοιτηταὶ ἐπανακάμπτουσιν ἔχοντες ἀσφαλὲς τὸ βῆμα ὡς στρατηγὸς βεδίζων ἐπὶ κατακτηθείσας χώρας· διέβησαν ἄλλοτε τὸν Τροπικὸν τοῦτον καὶ ὑπέστησαν τότε τὰς συγκινήσεις τῆς τελευτῆς τῆς διαβάσεως· αἱ Ἀθηναὶ δι' αὐτοὺς εἶνε βιβλίον ἀνοικτὸν καὶ ἀναγινώσκουσιν ἐν αὐτῷ τὰς σελίδας τῆς νεότητός των· ἐνίοτε εἶνε τραγωδία, ἐνίοτε κωμωδία, ἐνίοτε περιπαθέστατον εἰδύλλιον· βλέποντες τὴν σκηνογραφίαν ἐνθυμοῦνται τὴν σκηνήν. Δὲν αἰσθάνονται τὰς καθόλου συγκινήσεις, ἀλλὰ τὰς ἐπὶ μέρει· ἡ πόλις ἐξέτεινε κάπου ὀλόκληρον πλόκαμον συνοικίας· ἀνεφάνησαν νέαι οἰκίαι, λευκαὶ λευκαὶ ὡς μανιτάρια· ἀληθὲς οἰκοδομικὴ γεωργία καθ' ἣν ἐσπάρησαν χρήματα καὶ ἐφύτρωσαν κτήρια· ἐκεῖ πλησίον των ἤνοιξεν ἐν κωφρευσίῳ, ἔτοιμον, ἄρτιον, μετὰ τὰς τραπέζας του, τὰς καθέδρας του, τοὺς κυθίσκους του, τοὺς πελάτας του, οἵτινες ὡς νὰ περιέμενον ἔξω πυρετωδῶς ἀνυπομονοῦντες, ἅμα ἤνοιξε εἰσώρησαν, ἐσφώθησαν εἰς γωνίαν τινα, ἔλαβον κατοχὴν μιᾶς τραπέζης καὶ ἤρχισαν τὰ χαρτιά των ἢ τὸ *τάβ.λι* των· ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἐντὸς τῶν κεφαλῶν των φέρουσι φλοισβίζοντα κυματισμὸν γαλανοῦ πελάγους, ἢ ὁρόσον καταπράσινον χλοαζούσης πεδιάδος, ἢ σιγὴν χωριδίου κεκρυμμένου εἰς ὑπώρειάν τινα, καὶ νομίζουσιν ὅτι αἱ Ἀθηναὶ παταγοῦσι τὸρα ἰσορροβιότερον περὶ τὰ ὄντα των, ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρά των εἶνε πνιγροτέρα ἢ ἄλλοτε, καὶ ὁ Ὑμηττὸς ἀρχιμυρτερός, καὶ οἱ ἄνθρωποι μυριοπλάσιοι, καὶ αἱ οἰκίαι μεγαλείτεροι.

Πάντα δὲ ταῦτα τὰ βλέπουσι διὰ τῶν διόπτρων

τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐντυπώσεων, καὶ ἀναπαριστῶσι τὰς Ἀθήνας ὡς δωμάτιον ἔχον κεκλεισμένα τὰ παράθυρα καὶ ἓνα κατὰδικον ἐντὸς, κατὰδικον τοῦ ἐδωλίου τῶν ἐξετάσεων, κύπτοντα νυχθημερόν ἐπὶ ἀηδοῦς τινος βιβλίου, διὰ τῶν γραμμῶν τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστήμη, προβάλουσα, ὠρμισμένη διὰ τὴν περιφρόνησιν τοσοῦτων ἐτῶν, ἀπειλεῖ τὴν κεφαλὴν του δι' ὄλων τῶν ὄρων τῆς καὶ δι' ὄλης τῆς ὀγκώδους ἐντύπου, λιθογραφημένης καὶ χειρογράφου πολυλογίας τῆς ἡ ἀναπαριστῶσιν αὐτὰς ὡς σφαιριστήριον ἐν τῷ ὁποίῳ συγκρούονται εἰς *καρμπόλας* αἱ ἐλεφάντινοι σφαιρικοί καὶ ἐπιτρέβεται διὰ κλωϊάδας τὸ ἄκρον τῆς *στέκας*, ἐνῶ ὁ γηραιὸς πατὴρ ἐγκλείων τὰ χρονονόμισματά του καὶ τὰς ἐλπίδας του ἐντὸς ἐπιστολῆς ἀγνοεῖ ὅτι διὰ τὴν συμπληρωθῆ ἀκριβῶς ἡ διεύθυνσις τοῦ υἱοῦ του : *Πρὸς τὸν κύριον τάδε . . . φοιτητῆν . . .* πρέπει νὰ προσθέσῃ . . . τοῦ *καφενείου Τσόχα* ἡ ἀναπαριστῶσιν αὐτὰς ὡς αἰθουσαν σχολαρχείου, ἐν ἣ ἡ πρὸ τῆς ἀπειλητικῆς καὶ μεμβρανώδους μορφῆς τοῦ σχολάρχου, ξηροῦ ὡς κανόνος γραμματικῆς, παρίσταται ὡχρὸς ὁ μετεξεταστὴς ὑπόδικος, δωδεκάετης τὸ πολὺ, ὀφείλων νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του, τρέμων ὡς κάλαμος . . . περιπεσὼν εἰς χεῖρας σχολάρχου.

Τὸ δωμάτιον εἶνε εἰς τὸν φοιτητῆν ὅ,τι τεμάχιον χαρτίου εἰς τὸν ταχυδακτυλογράφον· οὗτος μεταβάλλει τὸ χαρτίον εἰς ῥιπίδιον, πλαίσιον, καθέλκων, τηγάνιον. πῖλον· καὶ ὁ φοιτητῆς μεταβάλλει τὸ δωμάτιόν του, κατὰ βούλησιν, εἰς κοιτῶνα, σπουδαστήριον, ἱματιοφυλάκιον, ἀποθήκην ἀπλύτων καὶ ἐνίοτε ἀνθρώπων, ὀψοφυλάκιον, μαγειρεῖον, καφενεῖον καὶ ἐργοστάσιον ψύλλων, ὅταν δὲν σαρόνη.

Καὶ ὅμως τὰς ἐκδοούσους ταύτας ὡς νὰ μὴ ἤρουν εἰς ἓνα τὰς διανέμονται δύο, ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς, συνοικοῦντες· ἡ συνοίκησις ἔχει μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ φοιτητοῦ· ἡ ἰσχύς νικᾷ πάντοτε τὴν ἀδυναμίαν· ὁ ἰσχυρότερος χαρακτηρὸς δεσπόζει τοῦ ἀσθενεστέρου, σύρων αὐτὸν πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον ἢ παρασύρων πρὸς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν· ἐνίοτε ὅμως συμβαίνει νὰ εἶνε ἀμφότεροι ἐξ ἴσου ἰσχυροὶ ἢ ἀδύνατοι ἐν τῇ ἀντιθέσει τῶν χαρακτηρῶν καὶ νὰ μὴ συναντῶνται εἰς τίποτε, ἐκτὸς μόνον εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν φοιτητῶν οἱ ἐφημεριδοπῶλαι κάμνουσι μεγαλειτέρην κατανάλωσιν ἐφημερίδων· διότι οἱ φοιτηταὶ ἐνδιαφέρονται πολὺ εἰς τὰ πολιτικά· ἀνήκουσιν εἰς ἓν κόμμα· ἄλλοι ἐκ πεποιθήσεως, ἄλλοι ἐκ συμφέροντος· αἱ συζητήσεις αὐτῶν εἶνε παρομιλιώδεις· μεταξὺ ἐνὸς πινακίου μακαρονίων καὶ ἐνὸς ἐπιδορπίου ἀνατρέπουσι τὴν εὐρωπαϊκὴν ἰσορροπίαν μεθ' ὅσης εὐκολίας καὶ τῷ ποτήριόν των· τινὲς αὐτῶν ἐξ ἰδιοσυγκρασίας

εἶνε συντηρητικοί, ἐπιθυμοῦντες νὰ συντηρηθῶσι τὰ πάντα, πρὸ πάντων δὲ αὐτοί, ἄλλοι δημοκρατικοί, τινὲς κοινωνισαί· οἱ ἐξωμερῆται κατ' ἀρχὰς εἶνε ἀχρωμάτιστοι· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν λαμβάνουσι τὸ χρῶμα σημαίας τινὸς, τὴν ὁποίαν παραλαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν μεταβαίνοντες εἰς τὴν πατρίδα των· ἐκεῖ ἐν μέσῳ κύκλου περιέργων ἀφηγοῦνται τὰς ἐντυπώσεις των ἐπικρίνουσι, περιγράφουσι, ἐμπνέονται, ἐξάπτονται ἐνθουσιῶσιν, καὶ ἡ φωνὴ των ὀμιλοῦσα περὶ εὐζώνων λαμβάνει τοὺς γοργοὺς καὶ πτερωτοὺς φθόγγους θουρείου· ἀπερχόμενοι φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ὀλίγην Ἑλλάδα εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκεῖνους τόπους· τὰ ὑποδήματά των μεταφέρουσιν ὀλίγον ἄγιον χῶμα ἀπὸ τὴν χώραν τῆς ἐλευθερίας· καὶ αἱ καρδίαι τῶν δούλων λακτιζοῦσι σφοδρῶς τὰ στήθη των καὶ ῥιγοῦσιν ἐκ συγκινήσεως προφέροντες τὸ ὄνομα τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐν ᾧ τοῖς φαίνεται, ὅτι ἀττική τις αὔρα ψιθυρίζει, φυσᾷ, ὀροσιζει, εἰσελαύνει, ἐκδιώκει τὸν βερὺν, τὸν στεροποιήνεντα, τὸν νεκρὸν ἀέρα τῶν *μουδρουμιῶν* τῆς τυραννίας...

ὑπὸ τὰ παράθυρά μου συναντῶνται σημῆνες φοιτητῶν, ἐλθόντων ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος, καὶ βομβοῦσι, φιλοῦνται, θλίβουσι τὰς χεῖράς των, εὐφρολογοῦσι, γελῶσι.

Ἐπανερχονται, ἐπανερχονται, τ' ἀποδημητικὰ πτηνὰ, καὶ ἕκαστον φθινόπωρον θὰ ἐπαναφέρῃ νέα, ὡς πᾶσα ἄνοιξις νέας χελιδόνας, καὶ μόνον δὲν ἐπανερχονται οὐδέποτε, ἀφ' οὗ ἀπέθλωσι, τὰ ἀμέριμνα, τὰ πτερυγίζοντα καὶ θροοῦντα ἔτη τοῦ φοιτητικοῦ βίου.

Ἴσως διὰ τοῦτο φοιτηταὶ τινες οὐδέποτε διδουσι διδακτορικὰς ἐξετάσεις· διὰ νὰ μένωσι πάντοτε μετὰ τὰ φοιτητικά των ἔτη.

Α. Π. ΚΟΡΤΙΔΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κυρία Π* ἀκούσασα τὴν νύκτα ἀσυνήθη ἤχον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἠρώτα τὸ πρῶτὸ τὴν ὑπηρετρίαν τῆς μήπως συνειβίξει νὰ ῥοχαλίξῃ ἐνῶ κοιμάται.

— Κυρία, λέγει ἀμελῶς αὐτῇ, δὲν ἔμεινα ποτὲ πολλὴ ὥρα ἄυπνη, γιὰ νὰ παρατηρήσω ἂν ῥοχαλίξω.

* *

Ἐρωτικὴ τρυφερότης.

— Σοῦ λέγω, Ἀννίκα, πῶς ἂν ἐπιμένῃς νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷς, θὰ πάω νὰ σκοτωθῶ.

— Καλὰ, Νικολάκη· ἄμα μοῦ δώσης λοιπὸν αὐτὸ τὸ δαῖγμα τῆς ἀγάπης σου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πιστεῦσω τότε πῶς μ' ἀγαπᾷς.

* *

Μὴ ζῆτει ποτὲ ἐκδοούσιν παρ' ἀνθρώπου ὅστις δὲν ἔχει ἀκόμη γευματίσει.

* *

Ἄκρον ἄκρον καλοῦ στομάχου· Νὰ χωνεύῃ... προσβολάς.